

בין עצים רמי צמרת, מטפסים ססגוניים ושיחי מרפא, ממש במעמקי היער חי שבט מאוד מיוחד. לילדי השבט אין מבנה של גן או בית ספר, אך הידע שיש להם ולשאר חברי השבט, רחב כמעט כמו היער בו הם חיים. איך אתם שואלים? כיוון שאת כל השכלתם, הם רוכשים מבילוי, עשייה ושהייה בחוץ.

בשבט הייתה ילדה ושמה עלמא. מדי יום ביומו הייתה יוצאת עלמא יחד עם אחותה הקטנה ואביהם לטיול בוקר ובסופו היו מגיעים לגן, משחקים קצת עד לשעה שבה האב והאחות היו נפרדים לשלום, ועלמא הייתה מצטרפת לחבריה לגן. עלמא השתוקקה שאחותה תגדל ותגיע לגן, ותוכל לבלות איתה וללמוד ממנה את כל המשחקים והמלאכות שהכירה. עלמא רצתה ללמד את אחותה איך להרים אבנים ולבנות בית לאש. אחותה עדיין עשתה את צעדיה הראשונים, מעדה קמה ונפלה, וקשה היה בכלל לחשוב שתרים אבנים. בצהרי היום כשבאו האב והאחות לאסוף את עלמא לארוחת הצהריים היא הביעה את מורת רוחה. נכנסו הביתה וכשרחצה ידיים אמר לה אביה: "את רואה את הקערה הזו? יש בה עדשים והיא מלאה מים. העדשה סופגת וסופחת את המים, היא ממש מוצפת". עלמא הודתה לאביה על ההעשרה, התישבה לאכול ושכחה ממורת רוחה.

עברו כמה שבועות והאחות הקטנה ביססה את צעדיה, וכבר עשתה את מרבית הדרך לגן עם עלמא בהליכה יד ביד עם האב. כשהגיעו לגן עלמא כבר רצתה שתבוא איתה יחד לטפס על עצים. אחותה הצליחה ללכת בעצמה לגזע אחד העצים ומיששה את קליפתו העבה עד שהתעייפה והתיישבה לידו. מתוסכלת נפרדה עלמא ממשפחתה עד שנפגשו שוב בצהריים. "עלמא, השריתי שוב עדשים, הוצאתי אותם מהמים, הנחתי על צלחת וכיסיתי במגבת. מהצד הם נראים כמעט כמו עדשים יבשים, אבל בפנים יש מלא מים, הם ספוגים כל כך עד שאין בהם מקום לעוד טיפה. אם נחכה בסבלנות אולי נראה בהם שינוי". עלמא חשבה שזה מאוד מעניין, אבל לא הבינה למה שוב מדבר איתה אביה על עדשים במקום לדבר על הכמיהה למשחק עם אחותה.

בבוקר למחרת קמה עלמא למטבח ושמה לב לנקודה לבנה בצידי עדשה אחת. נדדה מחשבתה משום שמיהרו לצאת מהבית לטיול הבוקר ושכחה מכך. כשהגיעו אל הגן שמה עלמא לב שאחותה הולכת לאחד העצים ונשענת עליו. עלמא נזכרה במשחק פשוט שהיא ממש אוהבת. התקרבה לאחותה והזמינה אותה לשכב על האדמה ליד העץ ולהביט למעלה. עלמא הצביעה על מקומות שבהם הענפים ברקע השמיים יצרו מגוון צורות של חיות, פיות ויצורי יער, יחד בילו דקות ארוכות בהתלהבות, צחוק, לחישות וצעקות כאשר שתיהן מדמיינות

דברים משונים ונהדרים עד לשעה שבה נפרדו. כשחזרו בצהרי יום הביתה, הבחינה עלמא שמתוך העדשים יוצאים כמו שרוכים לבנים וארוכים: "הם נבטו!" קראה עלמא בשמחה, ואביה חייך: "כן, נתנו להם את הזמן והמקום שלהם והם פשוט נבטו". עלמא חייכה יחד עם אביה, היא הביטה בעיני אביה, נשמה נשימה עמוקה ונאנחה בנחת. ברגע אחד, הבינה את מהותם של הנבטים.

בימים שאחרי מצאה עלמא לה ולאחותה משחקים ששתיהן נהנו לשחק יחד בזמן הקצר שהיה להן בבוקר. עלמא לימדה אותה איך להפוך אבנים ולהקיש בהם כדי להפיק צלילים, היא לימדה אותה איך להשחיל קליפות פירות על מקלות ולהכין מהם מובייל, היא הניחה לה לשכב על האדמה ולעצום עיניים כשעייפים וגם שלא. עוד ימים חלפו ובינתיים בגרה האחות והצטרפה אל הגן. כאשר עלמא צפתה מהצד בסבלנות והבחינה שאחותה מסוגלת לכך, הייתה מלמדת אותה דברים יותר ויותר ארוכים ומורכבים. שתי האחיות היו בהודיה גדולה על המרחב המאפשר שבו חיו, החיבור אחת לשנייה, ועל מה שאפשר ללמוד מאבא טוב וחופן עדשים.

